

Runa sünd

Minu õekese sünni päev.

Idee ja tekst: Uwe Spillmann
Illustratsioonid: Inga Kamieth
Eesti keelne tõlge: Elina Eelmäe

*

Minu nimi on Lisa, ma olen neljane. Näete te mind?
Ma mõnulen oma emmega voodis.

*

Issi ja Lore valmistavad juba hommikusööki. Lore on mu ristiema.
Ta külastab meid, sest ta soovib meid aidata. Emmel on nimelt beebi kõhus. Ta kõht
on juba hirmus paks. Emme ja issi ütlesid, et beebi tuleb kevadel kõhust välja.
Praegu ongi kevad! Väljas õitsevad juba nartsissid!

*

Emme mahub vaevalt veel kraanikausi taha. Ma tunnen mõnikord, kuidas meie beebi
ennast kõhus liigutab. Ta oskab hästi kõvasti siputada. Mina ka.

*

Hommikusöögi ajal ei söö emme peaaegu mitte midagi, isegi mitte meesaia.
Ta ütleb, et tal kõhus keerab. "Varsti kindlasti algab"; ütleb ta issile. Lore ja mina
hüüame: "Hurraa, täna tuleb beebi!"
"No, kõigepealt peaks veidi ootama, et asi süveneks", vastab ema, "võibolla need polegi
õiged valud."

*

Issi mängib minuga tsirkust. Emme ei taha üldse meid vaadata.
Me mängime akrobaate ja teeme ohtlikke trikke!

*

Mu ristiemal on hästi palju aega minu jaoks. Päike paistab ja Lore mängib minu ja
Fabioga.
Fabio on mu sõber, ta on samuti neljane. Kõige meelsamini ehitame me liivakastis
talle meie puuloomade jaoks. Mul on neid kolm ja Fabiol koguni viis, tal on ka üks
eeslivarss

*

Kui ma oma uusi liivavorme õue taha viia, pean ma vaikselt olema.
Emme räägib koridoris telefoniga. Kariniga. Ta on meie ämmaemand.

*

Just siis kui ma oma riided ära vahetanud olen, näen ma Karini punast autot.

“Seal!” Hüüab Fabio. “Teie ämmaemand tuleb!”

Täna on tal suur kirju kohver kaasas. Karin on armas, ta kinkis mulle ükskord ühe sinise kivi ja ma tohin tema kuuldetoruga mängida.

“Hei Karin!” hüüame me, ta naeratab väheke ja läheb ruttu tuppa.

*

Vahel kuulen ma õue emme ohkamist ja ta hingab hästi valjult. See on täitsa normaalne, ütlevad issi ja ämmaemand. Mul on seda natuke naljakas kuulata. Hea, et Lore minuga on - ja Fabio samuti. Me mängime nüüd väljas poodi.

Toolil peal seisab Karini kategee. Sellega saab beebi südant kuulata ja sealt tuleb paber välja nagu meie faksist.

*

Õnneks on meil külalistevets. Vannituppa ma ei saa nimelt, sest emme istub vannis ja ämmaemand masseerib ta selga.

Soe vesi ja massaaž teevad emmel valude ajal head.

*

Issi silitab emme kõhtu ja masseerib emme selga.

Issi aitab emmet nii hästi kui oskab beebi tuleku juures. Seda tegi ta juba minu sünni ajal. See oli enne, ma tean, sest meil on sellest pildid fotoalbumis.

*

Emme kõht ripub ümmarguselt suure palli pealt ja tema selg saab nii puhata. Mina kasutan palli alati hüppamiseks, aga ainult siis kui keegi mind kinni hoiab.

*

Fabio ei taha enam minuga mängida, sest ta kogu aeg minu kolmerattalisega sõita tahab.

Nii läheme me Lorega jälle tuppa.

Täpselt ajaks, mil beebi emme kõhust välja tulema hakkab!

Magamistoas on hämar valgus ja lõhnab hoopis teisiti kui muidu.

Küte on sees, et beebil mõnusalt soe oleks.

Oh, emme karjus hästi kõvasti. Ja siis kuuleme me beebit! “Uääähhh!” teeb ta, aga kui emme ta sülle võtab, jääb varsti vaikseks.

Emme, issi ja Lore nutavad natuke, sest nad on nii rõõmsad.

Isegi Karinil on silmad märjad. Rõõmust, et mul nüüd väike õeke on. Hurraa, mul on õeke!

*

Nabanööri läbilõikamisel aitame me kaasa.

Peab hästi täpselt vaatama, et klemmid õieti istuksid, ütles Karin.

*

Mu väike õeke saab mõõdetud, kaalutud, vannitatud ja mähitud. Ja mina saan kõige juures abiks olla. Ma oskan seda hästi, sest ma olen ju suur õde.

*

Karin koristab om ämmaemanda asjad ära.
Päris palju asju mahub ühte ämmaemanda kohvrissi.
Mul on arstikohver, aga see on väiksem.
Paberlinad paneb Karin prügikotti.

*

Kohe lööme me klaase kokku, minu väikese õe auks.
Täiskasvanud joovad shampust ja mina joon lasteshampust. See on tegelikult
mineraalvesi, aga minu klaasis mullitab ta niisama ilusasti kui teistel.
“Südamlikud õnnesoovid!” ütlevad kõik, täna on ju ka sünnipäev.

*

Kui ämmaemand koju sõidab on juba pime.
Emme, issi ja mina ei saa aga silmi meie beebilt.
Ikka ja jälle vaatama me väikest Runat.
Ja mu õe nimi on Runa.
Nimi mulle meeldib. Selle valisid emme ja issi juba ammu välja, aga see oli siiani
saladus.
Runa joob emme tissist ja jääb siis magama.
Ma kallistan emme ja issiga voodis. Ja Runaga.
Ja hommikul seon ma endale nabanööri, siis mängin ma Fabioga sünnitust.

*

Nukunäitleja Uwe Spillmanni (www.Kiepenkasper.de) jaoks on “Runa sünd -
Minu õekese tulek siia ilma” esimeseks lasteraamatuks. Mõningaid asju ei saa isegi
nukuteatris nukkudega ette mängida. Ja kui kolme lapse isa, teab ta kui huvipakkuv on
teema Sünd vanemate õdede-vendade jaoks.

Inga Kamieth, kunstterapeut ja ühe tütre ema, pani selle loo piltidesse. Tema
illustratsioonid on ühest küljest rõõmsad lasteraamatu pildid, teisest küljest aga esitab
ta lapsemeelselt otsekoheaselt teemat sünnitusabi.
Eelkõige aga kannavad tema pildid endas inimlikke tundeid, mida üks perekond
sünnituse päeval läbi elab.